

4. postna nedelja - leto A

Jezus ozdravi sleporojenega

Ko je šel mimo, je zagledal človeka, ki je bil slep od rojstva. Njegovi učenci so ga vprašali: »Rabi, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?« Jezus je odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak da se na njem razodenejo Božja dela. Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati. Dokler sem na svetu, sem luč sveta.« Ko je to izgovoril, je pljunil na tla in s slino naredil blato. Pomazal mu je z blatom oči in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa« (kar v prevodu pomeni Poslani). Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl. Sosedje in tisti, ki so ga prej videli, da je bil berač, so govorili: »Ali ni to tisti, ki je posedal in beračil?« Eni so govorili: »On je,« medtem ko so drugi govorili: »Ne, podoben mu je.« Sam pa je govoril: »Jaz sem.« Rekli so mu tedaj: »Kako so se ti torej oči odprle?« On pa je dejal: »Tisti človek, ki se imenuje Jezus, je naredil blato, mi z njim pomazal oči in mi rekel: »Pojdi v Síloa in se umij.« Šel sem tja, se umil in spregledal.« Rekli so mu: »Kje je tisti?« Dejal jim je: »Ne vem.«

Farizeji zaslišujejo ozdravljenega

Človeka, ki je bil prej slep, so odvedli k farizejem. Tisti dan, ko je Jezus naredil blato in mu odprl oči, je bila sobota. In farizeji so ga spet spraševali, kako je spregledal. Dejal jim je: »Blata mi je dal na oči, nato sem se umil in vidim.« Nekateri izmed farizejev so tedaj govorili: »Ta človek ni od Boga, ker ne spoštuje sobote.« Drugi pa so govorili: »Kako bi grešnik mogel delati takšna znamenja?« In bil je razdor med njimi. Slepemu so tedaj ponovno rekli: »Kaj praviš o njem, ker ti je odprl oči?« On pa je rekel: »Prerok je.« Judje niso hoteli verjeti, da je bil slep in da je spregledal, dokler niso poklicali staršev tega, ki je spregledal. Vprašali so jih: »Je to vaš sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Kako, da zdaj vidi?« Starši so odgovorili in rekli: »Veva, da je to najin sin in da se je rodil slep; kako to, da zdaj vidi, pa ne veva, in kdo mu je odprl oči, midva ne veva. Njega vprašajte. Dovolj je star. Sam naj govori o sebi.« To so rekli njegovi starši, ker so se bali Judov; Judje so namreč že sklenili, da bodo vsakogar, ki ga bo priznal za Mesija, izobčili iz shodnice. Zato so njegovi starši rekli: »Dovolj je star, njega vprašajte.« Tedaj so farizeji drugič poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli: »Daj čast Bogu! Mi vemo, da je ta človek grešnik.« On pa je odgovoril: »Če je grešnik, ne vem. Eno pa vem, da sem bil slep in da zdaj vidim.« Tedaj so mu rekli: »Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?« Odgovoril jim je: »Povedal sem vam že, pa niste poslušali. Čemu hočete znova slišati? Bi mar tudi vi radi postali njegovi učenci?« In ozmerjali so ga in mu rekli: »Ti si njegov učenec, mi pa smo Mojzesovi učenci. Mi vemo, da je Mojzesu govoril Bog; o tem pa ne vemo, od kod je.« Mož jim je odvrnil in rekel: »To je res čudno, da ne veste, od kod je, meni pa je odprl oči. Vemo, da Bog grešnikov ne usliši. Kdor pa Boga časti in uresničuje njegovo voljo, tega usliši. Od vekomaj se ni slišalo, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči. Če ta ne bi bil od Boga, ne bi mogel ničesar storiti.« Odgovorili so in mu rekli: »Ves si rojen v greh, pa nas boš učil?« In vrgli so ga ven.

Duhovna slepota

Jezus je slišal, da so ga vrgli ven. Našel ga je in mu je rekel: »Veruješ v Sina človekovega?« In ta je odgovoril ter rekel: »Kdo je to, Gospod, da bi veroval vanj?« Jezus mu je rekel: »Videl si ga; ta, ki govori s teboj, ta je.« Tedaj je dejal: »Verujem, Gospod,« in se je pred njim poklonil do tal. In Jezus je rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo.«

To je slišalo nekaj farizejev, ki so bili pri njem, in so mu rekli: »Smo morda tudi mi slepi?«

41 Jezus jim je dejal: »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: »Vidimo,« vaš greh ostane.« Jn 9,1-41

Pojdi in se umij!

Ob današnjem evangeliju človek ne ve ali bi se smejal ali bi jokal. Slepороjenega, ki je po čudežu spregledal, si podajajo kot gnilo jajce. Z njim ne vedo, kaj bi počeli tako starši kot farizeji. Prej, ko je bil slep, to ni nikogar motilo, pomislite: to ni bolelo ne staršev ne farizejev! Sedaj, ko je spregledal, pa so oboji v zadregi. Starši ne želijo tvegati glave zaradi sina. Pomembnejše jim je, da jih ne vržejo iz shodnice. Ne zanima jih čudovita sprememba, da sin vidi, niti kdo je, ki ga je ozdravil. Tudi farizejev ne zanima slepi, hočejo le svoj mir.

Grozno! A to se dogaja tudi danes. Verjetno je že vsak od nas doživiljal nemoč, da bi sporočil nekaj lepega, nekaj pomembnega in hkrati tako očitnega kot to, da sleporojeni vidi. Če je zbuvalo zadrego, smo bili neslišani. Današnja družba je iznašla zdravilo za to zadrego. Za takle primer rečemo, da je problem pri obeh, da se ne znajo pogovoriti. Potem je javnost spet mirna. Popolnoma prav nimajo ne farizeji, ne ozdravljeni. No, roko na srce, komu potem verjamemo in po kom se potem ravnamo. Tako kot starši: po farizejih! Kdo bo le hodil za revežem, ki nima ne besede ne veljave. Še tako lepa stvar, kot je ta čudež, pade v senco prepira.

Na četrto postno nedeljo je prav, da se vprašamo, zakaj se to dogaja. Rad bi spodbudil k razmisleku o tem, kako se v tako nerodnih primerih opredeljujemo. Kdo ima prav, kaj pravite? Slepороjen? Torej kdo se moti? Farizeji? Upamo to reči naglas? Boste upali reči to naglas tudi, ko vsa bodo lahko vrgli iz 'shodnice'?

Bojimo se resnice, zato izgubljamо lepoto Božjega delovanja. Med nami se čudeži skoraj ne dogajajo več, ker se bojimo opredeliti, kaj je lepo in kaj slabo, kaj je Božje in kaj človeško. A stvar je še bolj zapletena, zato ima post več nedelj, ne le eno. Poslušali smo več evangelijev, da bi razumeli, kaj pomeni slediti luči. Slediti luči je mogoče, če uresničujemo Božjo besedo vseh nedelj! Z današnjo ne moremo začeti. Začeti je potrebno s prvo! Poglejmo poudarke prejšnjih nedelj:

Skušnjave Videti dobro in slabo. Se odločati za dobro. Slediti Božji besedi kot vodilu, ne nekim predstavam ali drugim glasovom.

Farizeji so videli, da sleporojeni vidi, pa niso hoteli videti. Zanje je bila meja med dobrim in slabim že zabrisana. Oni sami so merilo vsega, torej je dobro tisto, kar si oni zamislijo, kar jim paše. Za to lahko najdejo izgovore celo v Svetem pismu.

Tudi starša sta videla, da njun sin vidi, pa sta se zbala posledic. Korist – to, da ju ne vržejo iz shodnice, da ne izgubita dobrega imena – je njuno vodilo. Dobro in slabo pri njima ni več jasno razmejeno.

Hudič tako dobi bitko že na začetku. Če ni vodilo Božja beseda, če smo vodilo mi sami, ampak naša korist, je bitka hitro končana.

Gora spremenjenja Jezus se apostolom pokaže, da bi mu ti lahko sledili, ko bo težko. Vredno mu je slediti, ker je tako lepo.

Farizeji vidijo le greh, tj. da dela v soboto, ko ne bi smel. Starši vidijo le, da jih bodo vrgli iz shodnice.

Ljudje okrog farizejev vidijo čudež in s tem Božjo veličino. Ti se na glas sprašujejo, kako bi mogel grešnik delati takšna znamenja? Prav tako ozdravljeni. Vidijo lepoto spremenjenja.

Ljudje in sleporojeni so ohranili čut za dobro in slabo. Še več. Videli so lepoto čudeža. Sprejeli so povabilo na goro spremenjenja.

Jakobov vodnjak

Če hočemo iti za Jezusom, se moramo odtrgati od starega vodnjaka. Naj bo ta še tako dober, moramo tvegati v hoji za Njim. On je izvir žive vode, vse ostalo je le za ta svet.

Farizeji in starši so se odločili za Jakobov vodnjak. Sledili so tistemu, česar so vajeni. Farizeji niso hoteli spreminjati predstav o Božjem delovanju, o zapovedih in Božjem razodevanju. Starši pa so se bali, da bi ostali sami. Raje se odločijo za Jakobov vodnjak, za tradicija, kot da bi sprejeli negotovo pot za Jezusom, pa čeprav dela čudeže, medtem ko je v tradiciji vse brez življenja.

Dragi bratje in sestre čeprav je odlomek, ki smo ga danes slišali skoraj smešen in zdi se, da ni kaj razpravljati, je stvar precej bolj zapletena. Še tako banalna resnica je težka, ko zahteva odločitev zanjo. Jezus ni teoretična resnica, ne pričakuje papirnato strinjanje. Jezus hoče, da mu sledimo vsak dan. In v našem vsakdanu se preproste resnice zapletejo. Mogoče si moramo priklicati v spomin naslednje:

Slediti luči pomeni jasno se odločati. Odločitev v vsakem trenutku. Želim, da bi bilo to naše jasno načelo. Hočemo slediti luči, naj stane kolikor hoče.

Slediti luči, Kristusu pomeni poslušnost Njemu, brez vsakega kompromisa. Ko nas pošilja: Pojdi in se umij, moramo to storiti brez vprašanj.

Slediti luči, pomeni tvegati zavrženost.

Naj bo današnja nedelja povabilo, da vzamemo Resnico za res. Brez pretvarjanja in izgovarjanja, brez vnaprejšnjih načrtov. Slediti Kristusu pomeni, slediti njegovi besedi, njegovemu zgledu v vsakem trenutku, ne le takrat, ko se to izplača.

Pogumno torej prek skušnjav, na goro spremenjenja, k izviru žive vode, k luči, da bi spregledali!